

Henryk Bogacki

"Charisma - Ordnungsprinzip der Kirche", Gotthold Hasenhüttl, Freiburg-Basel-Wien 1969 : [recenzja]

Collectanea Theologica 41/2, 165

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

RECENZJE

Gotthold HASENHÜTTL, *Charisma — Ordnungsprinzip der Kirche*, Freiburg-Basel Wien 1969, Verlag Herder, s. 364, *Ökumenische Forschungen*, I. *Ekklesiologische Abteilung* t. 5.

Problem charyzmatów zawsze interesował teologów. Zajmowano się nimi przede wszystkim jako faktami historycznymi z życia pierwotnego Kościoła, jednakże bez większych konsekwencji dla egzystencji współczesnych wspólnot kościelnych. Dopiero rozwój badań biblijnej nauki o Ciele Mistycznym wskazał na znaczenie charyzmatów także dla dzisiejszego Kościoła. Sobór Watykański II wielokrotnie porusza zagadnienie charyzmatów i ukazuje ich funkcję w Kościele.

G. Hasenhüttl poświęcił charyzmatom jako zasadzie organizacyjnej Kościoła obszerne studium. Uwagę koncentruje na ich roli w Kościele pierwotnym (por. w niniejszym zeszycie artykuł *Charyzmatyczna struktura Kościoła pierwotnego*, referujący niektóre wyniki dociekań autora). Następnie ukazuje, jak powstające herezje i troska o zachowanie czystości nauki wpłynęły na odwrócenie uwagi od darów charyzmatycznych, a na coraz silniejsze akcentowanie urzędów hierarchicznych. Uchwały Vaticanum II oznaczają nawrót do nowotestamentowego ujęcia funkcji charyzmatów w Kościele (w następnym zeszycie ukaże się krótki artykuł pt. *Nauka Vaticanum II o charyzmatycznej strukturze Kościoła*).

Monografia niniejsza nie rozwiązuje wszystkich problemów. Niewątpliwie ukażą się studia polemizujące z poszczególnymi tezami autora. Analiza przekazów biblijnych czy próba określenia wzajemnych relacji między hierarchią i charyzmatykami wywoła wiele dyskusji. Będzie to pożądana wymiana poglądów na temat właściwego rozumienia charakteru wspólnotowego Kościoła Chrystusowego.

Ks. Henryk Bogacki SJ, Warszawa

Heinz Robert Schlette antwortet Eberhard Rolinck: HUMANISMUS STATT RELIGION? *Grundzüge einer neuen Solidarität*, Düsseldorf 1970, Patmos-Verlag, s. 76 (*Das theologische Interview* 11).

Wywiad dotyczy funkcji religii wobec nowoczesnego humanizmu. Do tego czasu zderzały się tu dwa przeciwne poglądy. Jeden głosił, że bez religii nie ma pełnego człowieka, drugi traktował uwolnienie od religii jako warunek prawdziwego humanizmu. Obecny dialog między chrześcijanami a humanistami stawia problem wzajemnych relacji religii i humanizmu.

Schlette wiele uwagi poświęca trudnościom określenia elementów składających się na pojęcie „religia”, ponieważ w tym procesie nie można abstrahować od form konkretnych religii, które również podlegają zmianom. Humanizm także prezentuje się inaczej obecnie niż w swoich historycznych